

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméni překmurske evang. šinjorije reditel
i vödávnik: FLISÄR JÄNOŠ,
Murska Sobota.

Čeka račun št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Céna na célo leto 20 Din., v zvéntstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mësec.

Naprejplačilo gorivzeme vsäki ev. dühovnik i vučitel.

Jézušova slédnja pôť v Jeruzálem.

V Jeruzálem iti, — vsakšega Izraelitance svéto želénje je bilô tó. Deteče srcé se je z gizdávov radostjöv napunilo, gda je 12 lét staro ob prvím smelo s svojimi rodíteli v Jeruzálemsko cérkev.

Jeruzálem! — si je žalostno zdehno sin Izraela, gda so se drügi na pôť spravili, náj v Dávidovom mestí preživéjo svétke, sam pa je domà mogo ostánoti.

V Jeruzálem! — so šepetala vüsta obrüdjéni starcov, kí so se na konci svoje zemelske potí v Jeruzálem dáli prepelati, náj v smrti v svétoj zemli prebivajo, če so že v žitki med pogani mogli prebívati.

Bliže nébi, bliže svojemi Bôgi se je čüto sin Izraela v onom mestí, nad šterim se je zdigala zmožna cérkev, s štere oltárov je dén za dnévom vído prôti nébi se zdigati dim Bôgi posvečeni áldovov.

Pá so se bližali vüzemski svétki. V Jeruzálem pelajôče cesté so pune bile vandrarov, kí so se želno paščili, náj med sténami svétoga váraša preživéjo velke svétke.

Med njimi je šó, obdáni od vsikdár bole rastéče vnožine, tüdi Jezuš.

Tüdi njegovo srcé je hitreje bilo, tüdi njegova düša je trepetala, ali vse tó nej zavolo radostnoga čakanja, nego zavolo globokoga, svétoga zburkanja nad tèm, ka je priti melo i priti moglo: Vído je že v dühi vöre slédnjega boja, vöre trplénja pune smrti.

Kričéča, njega hvaléča i dičéča vnožina ga sprevája prôti Jeruzálemi: moški,

ženske, s palmovimi vejkami v rokaj, svoj gvant pred njim na cesto prestérajôči. On pa rêsnoга i zamišlenoga obráza jézdi na oslici.

Ja, tak bi moglo biti: On, Zveličitel, od lüdstva pozdrávlani kak te dávno i želno čakani, národ pa navdüšeni i pripravleni poslušati i činiti njegovo volô. Tak je živo v míslí Izraela kêp Mešiášovoga prišestjá v Jeruzálem, tak so včilli starci mladino, dokeč se je oni kêp nej vtisno v njéni spómenek, náj ga pá dale dá prišestnómi rodi.

Jeruzálem pozdrávla zdaj Njega. Kak král ide v váraš; velke vnožine ga pozdrávľajo z velkov navdüšenostjöv.

On se pa ne dá vkaniti od nestanovitnoga lüdstva. Ne premôti ga krič národa.

Tam za stebri stojijo, tam med lüdstvom se skrivajo že možjé, kí kmičnoga obráza glédajo navdüšenost Jezuša pozdrávľajôčega národa. Z njihovoga lica guči nevoščenost, mržnja i odlôčnost. Malo jih je, ali oni so ti zmožni, náj národ, šteri se hitro navdüši i hitro se bode dao strézniti. Što je samo malo prilíčen v ravnanji z njim, ga hitro zná preobrnôti i krič „hožánna“ se spremenió bode v „ráspi ga!“

Vse tó zná Jezuš. On je že sküso, kak hitro se dájo vnožine odvrnôti od njega. Doživo je že edno vöro, gda se je celô do svoji dvanájset apoštolov z onim pitanjem obrno: „Ščéte tüdi vi oditi?“

I kmični obrázi farizeušov i pismoznancov se naednók zjasníjo. Porodila se njim je v glávi predobra misel. Národ náj samo kriči onómi tesáči z Názáreta, náj samo

beži za njim, naj ga samo pozdrávla kak siná velkoga Dávid kralá! Dónok májo zdaj zrok zatôžiti ga rimskomi poglavári, ka je zapelávo lúdstvo, revolucija je delo, za kralá se je ščeó datí postaviti.

„Mi pa nemamo kralá, nego casara v Rimi i njemi ščémo verni ostánóti!“

Jézuš pa ešče bole pozna lúdstvo. Zná ka nede trbelo šútanja farizeušov i popôvski vládnikov, nede trbelo pomôči rimskoga casara, zgübi on té národ brezi toga túdi. Če bi lúdjé, ki ga zdaj dičijo i zvišávajo i od navdúšenja pijáni sprevájajo v Jeruzálem, ništerne dnéve veprej vidili, bi ga že zdaj ostavili. Či bi znali, ka de se njegova pôt na križi dokončala, bi že zdaj zdignoli roké prôti njemi.

Vsa eta znajôči se Jézuš že zdaj sploh sámoga, sploh ostávlenoga čúti.

I Jézuš vendar ide! Pred se bom vidi borbo, trplénje i smrt — i vendar ide v Jeruzálem!

Ide rávno záto, ár zná, ka je prišla vóra, naj se v smrt dá celomi človečanstvi na odkúplénje!

D.

Kristušov križ.

Verjem v Jezuši Kristuši, ki je razpéti. Na velki pétek apoštolskoga verevadlúvanja té reči morem pred svoje oči postaviti, túdi té reči poslúšati i v svoja srca zaprêti. Ár nas té reči tá postavijo pod Kristušov križ.

Ka vidimo na križi? Ednoga na križ razpétoga človeka vidimo na njem, ednoga na smrt zmantránoga, vmorjenoga človeka. Njegov obráz, té z krvjôv oblejáni obráz od nezgovorni i grozni muk guči. Njegovo tělo je v smrtnom boji obrúdílo i trdo grátalo. Grobljanski križ se pod težkim bremenom nagne. Za njim i okóli njega pa vse kmica pokriva.

Pri Kristušovom križi pa tam stoji Jánoš apoštol. V ednoj rôki odprêti stári zákon drži, z drúgov rokôv pa na križ káže. Tak da bi tó ščeó praviti, eto je té razpéti i vmorjeni, té po prorokaj obečani Meššias, té Kristuš, kral kralôv i Gospôd gospôdov, ki je prišo odkúpit celi človečanski národ. Tò pa telko pomèni: té razpéti, z krvjôv oblejáni Kristuš vládati šče. Vládati, kralúvati šče obri méne, obri tébe, obri vsákoga človeka, obri etoga celoga svéta. Tam z križa bojno napovej celomi svéti, tó šče i želej, naj se na njegovo imé vsáko koléno nanízi na etoj zemli.

Krščanska mati církev je rávno tó Kristušovo želénje, té njegov glás odnesla i razglásila

Jánoš vítéz.

Veršušno pripovedávanje. (Pisao: Petófy Sándor 1844. Poslovenčo: Flisár Jánoš 1940 sept.)

XIV. spêv.

„Kakda mam začnoti?... Jeli bár tak kak gjé: Kakda sem dôbo jas Kukorica imé? Vu kukorici so naišli inda menè, Záto je tak Kukorica moje imé.“

Ednoga kmeta dobroga srdcá žena
Kak je ona večkrat pripovedávála,
Je vò šla vu pôle kukorico glédát,
Tam me naišla v-edno brázdo djánga ležat.

Britko sem bréčao tam, me pomilúvála,
Gori meje vzéla ino domô nesla;
Domô idôča, je v-sebi gori djála:
„Tak nemam deteta, gori zbránim toga.“

Njé môž je smogoren, náturen človek bio,
Komi sem jas kak fotiv neprijéten bio.

Hejh, kak me je domá on zagledno, vido.
Se je uprav c'frasto kunénje čúlo.

Nemila ženska ga je etak tolila:
„Nihájte oča tá gréšna preklinjanja,
Tam sem ga dónok na pogübei nê mogla
Niháti, bi Bôga na sé razsrdila.“

Nebode vam pri vérstvi i hiži na kvár,
Máte vérstvo, júnce, ovcé, vsefelé stvár,
Či se gori stepé, nede vam potrebno;
Bériša, ovčára iskatí držino.“

Na slédnje je dónok nikakô popústo,
Ah, na méne se nigdár z-dobrim nê zgliedno.
Či je gda nê tak šlo vse po njeg'voj vóli,
Stelébao me bogato po svojoj vóli.

Med delom i bitjem sem gori porásao,
Dobrôto sem vu žitki malogda vživao.
Ves moja radost je li samo v-tom stála,
V-véši se en' lépa deklina držála.

po celom širokom svätí. Z tém glásom je šó na pôt Pavel apoštol, i z tém glásom je premágo i obládao Korintus, Efezus i Rim. Tó je tisti glás i tisti teštamáliš, z šteroga i po šterom je cérkev v vsákóm vrémeni živéla, i tó je tisti glás, šteromi so lúdjé v vsákóm vrémeni próti gučall, próti delali i próti stanoll. Zakaj ?

Tisto, ka se je na križi zgódilo, ne stoji samo v tom, da so lúdjé ednoga drúgoga človeka préjall i rozpétill. Nego na križi je Bóg po Jezuš Kristuší edno velko znamenito delo činio z nami. Kristuš se na križnom drévi bori za Božo lúbézen, za nás, za tiste, ki so ga rozpétill. Záto právi i moli : Oča odpústi njim, ár ne znájo, ka činijo. Bóg je čemeren na nás, preveč se srdi na nás, i či bi nas v svojoj srditosti kaštigo, tak bi nas vničo i prepravo, tak bi mi naveke zgúbleni bili. Ali Kristuš si pa tá stáne med nás i med čemernoga Bogá, goriide na križ, šteroga bi mi bili vrédni, i trpí, bori se, naj miné obri nás Boža strditost, naj tak znóva mir mámo z naším nebeským Očom. Záto je prišo na zemlo, záto se je naródo v betlehem-ske štalé próstni jaslicaj, túdi záto je pretrpo križa smrt.

Tak je, záto je mogo na križ iti. Lúdjé so Njemí pa z lagvím pláčali, z križom, z ostrimi cveki. Líki da bi se ves greh, šteri v človeči srcaj gori, vkúperzdrúžo, naj bi njegov do nébe ségajóči plamén vničo i vmóro Bóžega posla-

nika. Na Bóga, na nebeskoga Očo mira glás so lúdjé z tem lagvím, húdím delom odgóvoril. Tú pri toj prilíki se je sam pekel ódpro, i kmica je postánola na celo j zemli v tistoj vóri. Tak se je vidlo, líki da bi Bóg naveke ostavo ete svét. Tó je sód, tó je smrt.

Ali Jezuš Kristuš nas pa nikak nešče ostaviti. Z svojim lastivním tēlom, z svojim živlénjom nas zakriva i bráni. On na sēbe vzeme sodbo líki da bi eden z nás bio : Bóg moj, Bóg moj, zakaj si me ostavo ? I Bóg nam na tó prošnjo odpústi naše grehe. Tak nas je Kristuš naveke mentúvo i réšo. Záto právi : Spunilo se je. Tó pa telko pomēni, zmágo sam, obládao sam. Tak je minóla obri nás Boža srditost. I razpráščilo se je zakrivalo cérkvi na dvóje, od zgora notri do tla.

Tó je križa glás, tó je Golgotovoga križa zapóved. Tó se je zgódilo na velki pétek. Tó je dnesdén Boží glás i Boža zapóved nam vsem nē samo na velki pétek, nego vsáki dēn ! Glédaj zemelski vandrar na Kristušov z krvjöv poškrop-leni obráz, glédaj na Njegove rane, spómēni se z Njegovoga trplénja, vse tó je za tēbe dopri-neso, naj ti moreš goristánoti z svoji gréhov i živéš Bógi prijétno živlénje. Cérkev pa, túdi naša evangeličanska cérkev pa pred tém Kristušovim obrázom stojéča eto svedóstvo čini : Mir mámo z Bógom po našem Gospon Jezuší Kristuší. H.

Štere mati je dávno v-gróbi ležála,
Njé mačija si je pa húdó žnjöv djála.
Oča je túdi vse dugonē premíno,
Jedino je tak na mačijo niháno.

Tá lēpa deklina je bila mo' radost,
Jedina róža ino veséla mladost.
Lábo sem jo preveč ino meo v-milošči,
Tak so náj zvali : „Občine sirotiči“.

Že za detinstva, či sem jo gda gder vido,
Nevém zaká sem si vsigdár na njó mislo?
Radúvao sem se, či je tak po nedelaj,
Vöprišla zménjat se z-decöv po trávnika j.

Kapa ešče te, gda sem vékši porásao,
Sem se za njó vsigdár bole navdúšávao.
Rávno tak sem bio, gda sem jo prvič kúšno,
Za mo' volo bi se svét lahko porúšo.

Dostakrát je jo bantúvala mačija,
Štero njé v nebésaj nigdár neo šenkano.

I Bóg zná, ka ešče má žnjöv doprinesti,
Či bi se od méne nē méla bojati.

Z-ménom se je túdi po péskom zgódilo,
Mojo dobro žensko smo djáli vu jamo.
Štera je mené naižla i gor' zgájila,
I kak lasna mati na mé skrb nosila.

Moje srdcé je bár vsigdár trdo biló,
Skuze je bogme z-óč rétkogda pústitlo,
Ali na skrbnikinje grob sem je točo
Tak, da se je odnji grób z-cēla namočo.

Tak túdi lluška sirotna deklina
Je od žalosti britke skuze točila.
Kak bi nē ? — Vu Bógi preminóča dšša
Njé je vu vsem, gde je mogla, na pomóč šla.

Nē samo ednók nama je tak právila :
„Deca čakajte, jas bom váj oženila.
Tákši pár bode z-váj, kakšega nē biló
Na tom púklavom svétí ešče nē celó.“

Bogábojéči, tíhi důš postno premišlávanje.

Poráča FLISÁR JÁNOŠ.

1. Tróšt vu trplénji:

Čákaj důša moja,
Ne cekni se,
Bôg je pomôč tvoja,
V njem vŕpaj se.
Li nikak ne zdvoj,
Že pride cajt tvoj,
Gda se oslobodiš
I križ svoj pretrpíš:
Vu vsê vihéri
Preveliki mók,
Te obarje v-méri,
Tvoj veren Bôg!

Čákaj důša moja,
Ne cekni se,
Bôg je pomôč tvoja,
V-njem vŕpaj se.
Vu nikšoj stávi,
Nás neostávi
Zmožen pomočnik naš
Ino variváč:
Svêta stvoritel,
Bôg z-težki mók
Naš osloboditel,
Naš veren Bôg.

2. Vu težki dněvi:

Ah, kak velke
Ino težke,
So oh Bôg mantre moje,
Moja pomôč
Na njé gledoč
So skrb i mísli Tvoje.

Či bi jas šô
I tak prišao
Do konca ete zemlé,
Zvóna Tébe
Mi Bôg nébe,
Njsh nišče neodvrné.

K-Tebi hitim,
Tebé prosim,
Oča moj milostiven:
Ne sôdi me,
Ah, smilŭj se,
Nad menom dobrotíven.

Či bičŭješ
I strahšŭješ
Nás, Gospodne tú v-práhi,
Tô Tí činíš,
Naj nás bŭdíš,
Hoditi v-Tvojem stráhi.

Čakala sva v-edno, zadosta žalostno,
Správila bi tŭdi, — verjem zaistino,
Ár, ka je gda právla, je vse doprinesla,
Či nej odhájala, v-grob se zoselila.

Kak je tá odišla, vse se je preměnilo,
Nájni šorš se tŭdi na hŭše obrno.
Ali záto sva se lŭbila, kak prvle,
Ně sva edstôpila eden od ovga ně.

Ali gospodin Bôg je vse nači skončao,
Náj je na vékšo probo stvôro ino djao.
Jas sem ednók, — nevém, kak se je zgôdilo?
Ovcé sem zapášao — vért me je vkraj stírao.

Slobôd sem vzéo od moje dráge Iluške,
Z-tŭžnim občŭtěnjem sem odhájao dale.
Vandrao sem po světi, esi ino tŭtá,
Dokeč sem ně stôpo za husár vojáka.

Ně sem pravo Iluški naj nedá srdcá
Nikomi i jas tŭdi nedam mojega.

Tak sva dobro znala, endrŭgga poznala,
Ka je nájna vernest Gospodnova vola.

Záto či králevska, na méne nemísli,
Ár či Iluške nem' mogao zadobíti,
Nebom drŭge iskao, na tom cělom světi,
Či me i smrt žnjega vëpozábi zvati."

XV-ti spěv.

Jánoš je naprê dao svojo hištôrijo,
Štera je genola poslŭhšávcov důšo,
Kralá čéri obráz so vlašile skuzé,
Štere so njé tŭžne i prebritke bílé.

Kjal njemi je na vse tak pravo ôsvetno:
„Sinek moj, jas te nesilim na ženitvo,
Nego, ka ti z-mo' zahválnosti ponŭdim,
Vzemi za nájem od méne z-srcom dobrim."

Natô je zdá král gori odpro kinčnico,
Na zapôved je en dečko naprê stôpo.
I z-zlátom je najvékši žakel nasipao,
Jánoš je telko kinča nigdár ně vido.

Záto člni,
Z-tvojmi sínmi,
Kak ščěš sodec pravičen,
Samo nam tam,
Gde si Tí sam,
Daj žitek vekivečen.

Tô pa včiniš,
Ár sam vellš
Vu svétoj knigi našoj:
Hodte k-meni,
Obtrüdjeni,
Pokoj dam düši vašoj.

Tak verjemo,
Ka bodemo
Za vrědnost siná Tvojga
Ŏročníci
Z-Tvojmi světci
Králevstva nebeskoga

3. Zdühávanje i zvišávanje Bogá.

Da bi jezero jezikov meo,
Na hválo dávanje Bogá,
Tak bi zevsěmi spěvati šteo,
Z-globočine mojga srdcá.
Hválne pesmi od onoga,
Ka je Bóg stvôro velkoga.

Ah, da bi mi pesem rümila,
Do tistec, gde sunce stojí,
Da bi mi krv vrělo šümila,

Dokeč po žilaj skôs cürí!
Ah, da bi li vsáki odüh
Bio, edna lěpa hvála tü!

Tí zelěno Listje vu logáj,
Gíbli i zibli vse z-menov,
Tí gingava tráva na poláj
I ví lěpo cvětje vrtov:
Zvišávajte Božo diko
I njega djánje veliko.

4. Bogá zmožnost.

Bóg je stvôro: nébo, zemlô môrje
I vse, ka eti zdâ živé.
Li njemi je podáno vetrôvje,
Z-kim ne ládajo tü lüdjé;
On kralúje na ves světi
Tü na zemli, tam na zvězdi.

Vidôče oči dá on tim temnim,
Te slabe krepko podpéra,
Svo' lübézen skáže tim poštenim,
Hamišnim pa nedá méra
Sirotiče on pomága,
Te húde pa on premága.

5. Boga vekivečnost.

Hválimo Te velki Bóg,
I díčimo tvojo krepkost,
Vsa so dela Tvoji rôk,
Vsa čüdújo Tvojo velkost.
Tí si nê meo začětka,
Pa neoš meo dokončětka.

Vsa Tebé zvišávajo,
Kerubi i Serafinje,
Tvojo diko spěvajo,
Vsi, vsi nebeski angelje
Eiak kričijo k-Tebi:
Bogá zmožnost je v-nébi!

„Jánoš vítěz, obránitel moje čěri“,
Je erkao zdá král -- tô de ti nájem vzémi.
I odnesi té žakel zevsov vsebinov,
Živta blájženo z-mátkov tvojov lüškov.

Zadržávo bi te — znam, ka neostáneš,
Tí že pri tvojoj lubici bíditi želěš,
Jeli tak? — a, pajdášje naj ostánejo
I vživajo eti pár dněvov vesélo.

Tak je bilô tô, kak je král zapovedao,
Jánoš bi pa že rad vido svo lüško,
Slobôd je vzéo od králevske čěri mílo,
K-môrji je hito i seo si je na gályo.

Král i šereg so ga vsi tá sprevájali,
Odnji je dosta želěnja meo slišati,
Ostro so vsi i vsi zanjim tá glédali,
Dokeč so ga mogôči bili viditi.

XVI-ti spěv.

Z-Jánoš vítězom je gályo brš plavala,
Tak da se vitorla malonê vugnóla,

V-potúvanji ga nê nika zastávlalo,
Kak lno gda pride k lüški? si mislo.

Njegove misli so vu tô formo bilé:
„Tubica drága, jel' znáš ka čáka tebé?
Jeli se sômniš, kakša radost te čáka,
Ka ti Janči prinesé pun žakel zláta?“

Domô hitim zdá jas, bojdí si kašté bár,
Po dosta mantri va midva zdá že en pár.
Eden pár bodeva, blájžen'va, bogata,
Od níkoga nika več neva čakala.

Vért so si z-menom nê po nájbôgšem djáli,
Ali tô njim jas tô pôť odpüstím pá li.
Po pravici so oni zrok moje sreče,
Obdelim ji, či me Bóg domô pomore.“

Tak je mislo Jánoš, v-glávi svojoj brodo,
Dokeč je veter gnao bistro dale gályo.
Daleč je bio ešče od svojga orsága,
Med francjov i vgrskov je dúga štácija.

6. Bogá dobrotivnost.

Zglední se na nás Oča
 Milli, i boj nam k-pomoči.
 Trôštaj nás Tv'a milošča,
 Gda smo v-prevelkoj nevôli.
 K-Tebi se obrnémo,
 Tvojo pomoč zovémo.

Oh smilúj se nad nami,
 Vê vò blagoslov Tvoj na nás,
 Boj z-dúhom Tvojim z-nami
 I krêpi vu vsem dobrom nás,
 Daj se nam tak vûpati,
 Kaj nás ščêš mentüvati.

7. Ednôk bomo vsi prâh, pepél.

I králi so túdi ljudjé,
 Ár so rodjeni od žené;
 Njih têla do tú prâh, pepél,
 Zniči je tú svêta vrtél.
 Vu kmičen grob se zapréjo,
 Kak vsi drúgi, spomerjéjo.

Nebodo več odebráni,
 Z-márnimi odlikováni:
 Večna pravica je dojde,
 Boža sôdba je doségne:
 Vsém nam falí potrebna môč
 Gospodne boj nam napomôč.

8. Jedíno li Bôg.

Što me napuni z-dármí žitka?
 Jeli nê li Ti zmožen Bôg!
 Što me obarje od hûdoga?
 Li Ti oh šeregov Gospôd!
 Tí máš za moje vgrehšênje,
 Nezgovorno potrplênje.

Vê sem jas v-cêlom mojem žitki
 Nestanoma sam občúto,
 Kaj si Ti mené v-mokaj velki,
 Vsígdár i povsud potrôštáo.
 I moje najvékše bremen
 Si z-méne vzéo moj Bôg veren.

Kak bi nê z-punov vûpaznostjôv
 Jas tebé zdâ srdcá proso?
 Kak bi nê z-tíhov trplivostjov
 Tebi se v-nevôli molo?
 Či bi se zemla podrla,
 Tvoja zmožnost se nê vtrla!

Ednôk se Jánoš na gálye pôdi šétao,
 Šétao se, krajino okôlivrat glédao,
 Kapitán je slugom ete reči pravo:
 „Néba je erdêša, vrêmen de vihérno“.

Ali Jánoš je na té reči nê pazo,
 Ober gláve njemi šereg štrkov leto,
 Bližao se je jesén, nazáj so leteli
 Vu tople držéle se šeregüvali.

Nemilo je glédao sirmaček za njimi,
 Tak daj njemi od lúške glás prinesli.
 Dober veselí glás od njevge lúške,
 Ino od svoje lübléne domovine.

XVII-ti spêv.

Na útro, kak je žarja proroküvala,
 Se uprav vihér zbüdo, velki zadosta.
 Pregrozno so šümeli môrja válovi,
 Od divjega vihéra gnáni, tirani.

Gálye pôtnici so bili v-velkom stráhi,
 Kak je tó že návadno vu tákšem stáni;
 Víše móči so delali marinárje,
 Nê je pomagalo več vrêlo bránjenje.

Kmični oblácje so se pozdigávali,
 Tak, da so sivo nébo sploj okmičili.
 Nébe stréle so v-križ naklúčko strélale,
 Eden blisk je gályo razdrôbo na skálje.

Viditi je b'lô gály' falate plavati,
 Mrtva têla vu válovje pogrâždžati.
 Ka se je pa z Jánoš vítëzom godilo?...
 Njega je túdi válovje pokrivalo.

Hejh, k-smrti je on že túdi blüzi hodo,
 Ali od nébe je on miloščo dôbo,
 Po čúdnôj pôti se je on oslobodo,
 Môrja válovji je nê na porob spadno.

Voda ga je lúčala víše i víše,
 Dotíkale so se ga oblákov cündre,

Mládmi rodi na povčenié.

Georges Clemenceau, francoski ministerski predsednik v letaj od 1917 do 1920, eden od oni, ki so po zádnjoj svetovnoj bojni stvóřili versailleski mir, je zagriženi protivnik vere i cerkve bio. Meo pa je teliko batrivnosti, ka je na konci svojega žitka svojo protivinstvo do vere za nájvékšo zablódo svojega žitka vaditvo. Malo pred svojov smrtjóv, leta 1929, je svojemi prijáteli Hervé-ji poslo písmo, v šterom je pošeno priznan, ka je njegovo zadržánje do vere i cerkve blóдно biló. Med drugim je píso :

„Lübléni prijátel! Zapüščam svét. Znáte, ka sem se vse svoje živlénje norčáro z vere, i isto činijo vsi moji republikánski sodóbniki. Ali ogvüšo sem se, ka je *nej mogóče družábnoга rěda na nevero postaviti*. Če bi prvle prišo do etoga spoznanja, bi je zastópao brezi stráha pred směšnostjóv. Poobláščam pa Vás zdaj, tó mojo zapüščinu pred jávnost prinesiti *mládomi rodí na povčenié*.“

I dnes ponižana i za svoj obstánek se bo-réča Francija ednogláсно nazveščáva istinitost Clemenceau-jovoga prekěsnoga spoznanja.

Voditelje obládane Francije, ki se trüdíjo svojo v práhi ležéčo držávo pá na nogě postaviti, nóvo Francijo na fundament vere ščějo postaviti. Vsi vodilni možjé so edni v tom, ka francoskomi národí nazáj morejo vsaditi v srcé vero, štero so njemi blóдни voditelje strgali s srcá.

Francoski národ je te spozno samo zablódo svoji voditelov, gda se že jóče nad rüševí-nami svoje domovine!

Včimo se z žalostnoga šorša i prekěsnoga spoznanja francoskoga národa!

Vsi tisti, ki mislijo, ka slobodno zbríšejo vero z živlénja človečanstva, náj odpréjo svoje oči. Náj se nišče ne püsti zaslěpiti od vero odürjavájóčega i Bogá tajéčega fanatizma zablóđeni i nájvečkrát morálno menje vrědni lüdi, nego naj má telko poštenjá, ka de vüpo istini v oči poglednoti i spoznati slabost i pokvarje-nost národov, ki so zapüstili pót vere.

Ka more svét čakati od lüdi, šteri tajijo králestvo Dühá i sebé za stvár držijo?

Odkud náj vzemejo tej lüdjé plemenito čütěnje, düševno móč i gotovnost na slüžbo?

Brezi tej jákosti pa nikši družábni rěd nemre obstánoti.

Brezi vere je človeško tüvářitvo samo rüšiti mogóče, zídati pa nej.

Gde se je pa probalo, brezvernoj držávi obstánek dati, se je tó samo s krvávov i ne-človeškov nasilnostjóv posrečilo.

Mládi i nezřeli lüdjé radi nasédejo rázloč-nim družábni rěd rüšéčim agitátorom i radi čü-jejo njihov návuk od sloboščine človeka-stvári, premislijo si pa náj, kama do prišli sámí, če do nasledüvali svoje brezvéstne „prijátel“, i kama bi prišlo človečanstvo, če bi je tákši lüdjé sestávlali, kakši s šóle oni vučitelov nevernosti prihájajo!

Že stári grški modriján Plutarch je pravo: „Prvle te mogli v zráki zazídati eden vároš, kak ednoj držávi brezi vere obstánek dati.“ D.

Zdá je Jánoš vítěz nanágli popadno
Obláka krajník, za njega se poveso.

Za njega se poveso, nanjem je viso,
Z-obema rokama se je krepko držao,
Dokeč je oblák nē k-móřja brěgi prišao,
Te je žnjega na edno pečino stópo.

Nájprvle je Gospodni Bógi dao hválo,
Ka njemi je žitek tak čüдно obráno.
Nē se dosta brigao, ka je kinče zgübo,
Da je li sam ostao i nē se pogübo.

Zdá se na pečini okóli zagledno,
Tam je enga grif ftičá gnezdó zagledno,
Šteri je rávno te svoje mláde krmo.
Jánoš vítězi je nika v-pamet prišlo.

Skrivomá se pomali k-njemi pridrúžo,
i nanágli, naednók na njega drapno,
V rébra njemi je bodno ostre ostrógví
Ino tak je jahšo na tom čüдном stvóri.

Ftič bi ga rad doj sébe vrgao, čij mogao,
Samo da je sam nikakó nē žnjim ládao.
Jánoš vítěz se je nikak nē popüsto,
Močno ga je za šínjek i rébra držao.

Leto je žnjim, Bóg zná přek orságov vnogo,
Ednók rávno te, gda je sunce gor prišlo.
I zorje prvi trák na tórem obsijno,
Sijalo je sunce na vés ravnó sveklo.

Svétí Bóg! kak se je zdá Jánoš čüdüvao,
I v-srdci se veselěč jáko radüvao.
Ino ftič tüdi, da je jáko obrüdo,
Je proti zemli žnjim vsigdár niže držao.

K-koncovi je doj seo žnjim na eden brežič,
Brezi düške je lecao že nevolen itič.
Jánoš žnjega dol' stópvíši, ga je nihao
I šó je, globoko vu misli vtonjeno.

„Nenesém ni kinča, niti ni zláta nē,
Ali prinesao sem dávnje lüбно srcé,

Evangeličanskoga krščenika deset cèrkveni zapôvedi.

1.) Rédno v cèrkev hodi. Vsáko nedelo i vsáki velki svétek ednòk tam boj v cèrkvi. Cèrkev je Boža hiža, gdé Bòg svojo deco vsigdár i rédno z nebeskov hranov hráni. Cèrkevno leto, réd svétkov nas túdi na tó opomina. Či edno nedelo vòniháš i neprideš v cèrkev, té žé z tvojeja dùševnoga žitka vòspádne edna veriga.

2.) V cèrkev moreš točno priti. Za tvoje verebrate i sestre je nikaj drúgo nê bole neprijétno, nego či kesno prideš v cèrkev, i či pred popèvanjom zádne pesmi žé vòideš. Či žé kesno prideš v cèrkev, tak si sedi v klòp pòleg vrát, ali odzaja i nigdár neidi naprej i ne sprevájaj se po celo cèrkvi, té gda drúgi popèvajo, molijo, ali pa na prédgo pázijo. Či pri cájti prideš v cèrkev, tak pústi prázne tiste klopi, štere so pòleg vrát.

3. V cèrkev z spráznjením, ali z vervájòčím srcóm idi. Ne misli na svoje oprávljeno delo, nego na tó, kakši slab si ti za tó. Ne správljaj svoje jákosti v vènc, nego svoje grêhe i slabosti deni doli pred Bože nogé. V cèrkvi ne čakaj rázna čúda i znamenja, nego molí za Bogá k tebi poslání glás, za Božo svéto rěč i Sv. Dùh.

4. Túdi v cèrkvi molí. Med notriidènjóm i med vòidènjóm ne glédaj samo v svoj kršćák, ne nanizi samo svojo glávo, ne skleni samo svoje roké na molítev, nego rësan túdi v istini i pravici molí. Začni v iméni Očé, Siná, i Dùhá

svétoga ednoga právoga Bogá, na konci pa pravi diko. Z dùhovnikom vküper molí i tó vsigdár z ponizním, pobožním i verním srcóm, túdi apoštolsko verevadlívánje i Oča naš lepò molí z dùhovnikom.

5. V cèrkvi popèvaj. Cèrkevna pesem popèvajòča molítev more bití. Pri popèvanji nê trebej kričati. Pesmi pokore i mrtelnosti bole tiho, diko, hváladávánja pesmi pa z blájzenov veselnostjov bole glásno moreš popèvati. Či nemaš poslúha i glása, tak popèvaj tiho. Samo tak si dober i cèrkev lúbèči evangeličánc, či máš svojo lastivno pesmeno knigo i túdi jo vsigdár prineséš v cèrkev.

6. Cèrkevno mužiko vzemi tak, ki pripraví tvojo dùšo na poslúšanje i zdržávanje Bože rěči. Orgelski i popèvanja glás naj ne slúžijo tebi za tó, da bi si té zgučávo z svojimi sòsedi, da bi se kašlao, ali pa vò i notri hodo. Zavüpaj sebé z moléčov dùšov na peròti cèrkevne mužike.

7. V cèrkvi Božo rěč, prédgo tak poslúšaj, liki Boži govor. Z velkov pazkov poslúšaj z biblije goriprečtèto svéto rěč, ár je tó vsáke prédge fundamentom. Vrèdnost prédge ne odlòčiš ti, nego Boža svéta rěč, štera vsigdár na razpétoga i od mrtvi goristánjenoga Kristuša káže. Zátó na tó pazi, i tó zapri v svoje srcé.

8. V cèrkvi sebi spravi vküper Boži svéti glás, šteroga On teki pošila. Bòg v cèrkvi vsig-

Zadosta je tó tebi drágoj Iluški,
Znam, ka žmetno čakaš že tí mené túdi."

Z-tákšimi misli je prišao on do vési,
Začüo je kòla rogátati po cesti;
Kòl rogátanje ino lagvòv dùdnjanje
Je znamenje kmetov na brátvo idènje.

Nê se brigao on za na brátvo idòče,
I njega je že túdi nê poznao nišče.
Vdiljek po vési je tak potüvao mirno,
Protí onoj hiži, gde Iluško mislo.

Pri preklata dveraj je malo postano,
Tak daj se njemi dih vu prsaj zastavo.
Dveri gori odpré — i mesto Iluške
Vidivši tam bivati lüdi tühinske.

"Mogòče, nê v dobrom mestí hodi, misli,
I klüko že pá má vu ròke prigišči.

"Koga iščete ví?" — gaiponizno píta
Jánoš vítèza edna črstva žénskica.

Jánoš je povedao, koga išče, ka ščé.

"Jaj, dùša mo', od sunca, kak ste spečeni i
Bogme, bogme, bi vás skoro nê poznala,
Govori žénskica, malo zamišlena.

"Pojdite notri, sam Bòg vás je prinesao,
Tü va si ešče kaj večé zgovárjala."

Jánoša v-hižo zvála, dojposadila,
Tak sta si zgovárjanje nadaljavala :

Jeli me poznate? — Ah, nepoznate me?
Jas sem ono málo sòsedno mlajšéce.

Pri Iluškovi sem dostakrát hodila.

"Ali samo güčte: — Gde je pa Iluška?"

Vu rěč njé vdarivši, jo Jánoš spítáva,

Žénskice oči so od skúz vlažne bilá

"Gde je Iluška, gde? je erkla žénskica:

"Siromák Janči! ona je pokopana."

Dobro, ka Jánoš nê stao, — sedo na stolci,
Ár bi vküper spadno v velikoj žukosti,

dár dár i hráno dá tvojoj dūši. Či žalost máš, te potróšta, či veselje máš, te blagoslovi, či si nemočen, slab, li pomôč dá, či visiko nosíš svojo glávo, te ponizi. Boža rěč, molítev, pesem je vse zatô.

9. V cërkev zovi i pripelaj vse tiste, štere je Bôg na tébe zavūpo. Preveč žalostno je tó, da tvoja deca i brátja, kak z šôle vóostánejo, se ogibajo cërkví. Či si pa gmajnski voditel, inšpektor, kurátor ali prezbiter, tak je pa rávno tvoja svéta dužnost dobro pèldo pokazati drūgim i je pozávati v cërkev.

10. Cërkev ne glédaj za svoj lastiven cil, ár je cërkev slūžba. Tebi slūži nájveč, ali prék tébe pa slūži tvojoj drūžini, tvojemi deli, tvojoj veri, tvojemi národí. Gospodnoga Bogá nájvékše veselje bô tisto, či vzemeš i sprejmeš tisto, ka ti On dá i či tisto dale dáš drūgim, kak Boží vučnik, naj tūdi ti moreš slūžiti drūgim i naj tūdi ti moreš biti blagoslov bližnjim svojim. H

Eden, ki je srečen bio.

Poznání, više kak 90 létni D. Menge, ki je leta 1926, na svoj 85. rojstni dën darūvo nemškomi národí svojo moderno prestávo cëloga sv. pisma, je pravo ednôk: „Če vás nikák za ednim istinsko srečnim človekom bode pito, povejte njemi, ka je stári D. Menge eden tákši, i ka je on samo po božoj milošči pôstao tak srečen.“

Kaj je nè vedo, za srdcé se je zgrabo,
Tak, čij bolezen žnjega vtrgnoti mogo.

Tak je sedo e'n čas obrdjen, drevéno,
Po tom pa tak gūčao, čij se zesna zbūdo:
„Povéte pravico, jeli, ka k-môži šla?
Bole, naj bô pri môži, kak pa tam zdolaj.“

Teda bom jo kamči, ešče ednôk vido,
Ležêše de mi srdcé, nè tak boleznô.“

Ali na žénskice obrázi se vidlo,
Ka je njéni guč pravičen, istina bio.

Nadaljavanje pride.

Edina dūša.

Nad dverami edne frančiškánske cerkve v bližini Florence stoji napis: „Edni Bôg! Če se on srdi na méne, što me bode rěšo? — Edina dūša! Če njô zgūblim, ka mi ostáne?“

Ženski kotiček.

Passio.

Passio je latinska beséda. Malo štera rěč zdržáva telko v sebi i nam pové telko, kak rávno tá rěč.

Passio! Po našem se pravi trplénje! Po cëlom svëti jo razmiľjo. Gde koll se čūje, vsakši včasí na tó nájvékše trplénje, na Kristušovo trplénje misli. Naváden zemelski človek bi se pod mokami zrášio, nej tak Boží sin. On je mogao mréti na križnom drévi: „Ár so eta včinjena naj se pismo spuni!“ (Jánoš, 19 tál. 36 verš.) V svëtom písmi so nájbole v srdcé ségajôče rávno prigode postnoga evangélija. Nájlepša i do skuz žalostna pa je ona: „I noséči križ svoj vó je šô na temena mesto, štero se velí židovski Golgotha!“ (Jánoš, 19. tál. 17. verš.) Kristuš je bio obsojeni na smrt, hitro se more zgoditi, ár vūzen se približa.

Kristuš, sin Boží, nesé sam svoj križ, sklonjeni pod njegovov žmécov, na hrbti njemi zijajo od bičov zadáne rane. Tak se vlečé skózi ceste Jeruzálema, pôť je daleč, bilô je od hiže sôdbe do Golgathe 1200 stopájov. Les križa ne bi bio tak žmeten, liki na njem leži gréh cëloga svëta. To teži toga čistoga, svëtoga Rešitela svëta.

Neso je svoj križ! Nasledívati Kristuša brezi toga, da bi vzéli svoj križ na sébe, je nemogôče, ár on sam nam pravi: „Či što ščé za menom pojti, té naj sam sébé zataji i vzeme gori križ svoj i nasledúje mené.“ (Mátaj 16, 24.)

Prisiliti se nemore nikoga, da bi vzeo križ na sébe i nasledúvao Njega. Križ na sébe vzéti je nej mus, ali blájženo znánje mámo, da ga smémo na sébe vzéti i s tém nasledívati Kristuša. I rávno tó premišlávanje je tak pripravno zdaj v postnom časi.

Ka je prav za prav križ? Mislim, da se dosta imenúje križ, ka je v Boží očáj sploh nej križ. Vsáko málo nesrečo, štera nás doleti, vsáko málo žalost, hitro postávimo Jezuši na račun. Niti ne mislím na tó, da bi vzrok nesreče pri nás sámi iskali. Tak ednostávno je, lástno krivico položiti na drūgoga. Če pa ne nájdemo krivca med našimi bližnjimi, te jo nájhitrej zvalimo na Bogá.

Če te vrže dūgi beteg na postelo, tó je ešče nej križ v pravom smisli beséde. Ali če se znáš premápati i potrepežljivo trpiš svoje bolečine, teda si samo pravi naslednik Jezuša. Če smrt pride i nam tó nájdragše odnesé, ne po-

mága jókanje i kričanje. Vzemi mirno križ na rébe, nosi svojo bolečino, svojo žalost. Če si na slaboj pôti, če te skušnjavec šče zapelati, ostani močen, premágaj se, na pôti trplénja boš hodo, ali križ svoj boš noso i Jezušov naslednik boš.

I zdaj v postnom časi je prav, če se pitaš: „Kak sem noso svoj križ?“

Malomárno i z mrmranjem ali močen vu veri i vesélo?

Nej nam je dáno, si izbérati svoje križe,

Bog jih nam naloži v svojoj neskončnoj modrosti. Ali so velki, ali máli, nej je tó glávno pitanje, liki samo tó, kak smo jih nosili.

Passio — trplénje! Nega človeka na zemli, ki ne bi trpo. Ali ka je naše trplénje próti onomi, štero je pretrpo Boži Sin, gda je noso gréhe cêloga svéta?

Nasledújmo njega, nosmo svoj križ z líbénostjov, s potrplivostjov i v globokoj veri, naj postanemo vrédni nasledniki svojega Od-kúpítela.

Frida Kovatš.

Primož Trubar.

(Predavanje akademika Šebjanič Franca s Sobote ob priliki nastôpa Akademске kršč. zajednice mládi lúdi z Ljubljane v soboškoj cêrkvi.)

Lúbléni krščanje! Stára istina je, ka národ, šteri svoji veliki i znameniti lúdi ne pozna, ji je túdi nej vrejden. Nasledújajóče moje reči naj bodo zato eden máli i nepopolen stopáj k poznánji i razménji našega znamenitoga verebrata, šteri je pred več kak štiristó létí daleč od Prekmurja bio Gospodnov pastér i šteri je ešče dale od nás, vu túhinskom orsági mrô.

Blo pa je tó, „oča“ slovenskoga národa, Primož Trubar.

Vu začétki 16. stotine, vu vrémeni, gda se je pápínska cerkev začála rúšiti, gda so se začále té kmečke revolucije i gda so Törki začáli rôpati po slovenski vesnicaj, te je vu Raščici na Dolenjskom zrásó gori kak mlinarov sin té mládi Primož, šteroga dúh ešče gnes den živé med nami. Kak dvanájset lét staroga pojbeca ga je šorš odpelo vu Fiume, gde se je talijanski, horvački i latinski včlo i gde je obrvim té slávské glagolske litere meo priliko viditi. Odnut ga je živilénja tekáj pelo vu Salzburg na Nemškom, gde je višise šóle obhodjavo. Ali z etoga váraša je že po níkelko létaj prišo vu Trst k tomi zevčenomi púšpeki Bonomi, šteri njemi je — tak léko právimo — ódpro gori té vráta vu hram čistoga evangélijaja, ki ga je gláso reformátor Luther Márton.

Pomali i naskrivoma je prišla med slovenski národ té evangeličanska vera. Razšúrjavali so jo soldácke, tržci i dijáki, šteri so se vu Nemškom orsági včili. Ali pomali so sprevidli istinitost toga evangeličanskoga vadlívánja túdi pápínski dúhovnicke i nej navsezádne túdi púšpecke i vnógi drúgi.

Mládi Trubar, šteri je sam sprevidó jálnost tej pápínski zvúněšnji ceremónij, cerkevno grěšnost i gnílobo se je či duže bole záčo nagibatí k protestantizmi. Da je kak posvečeni pápínski dúhovnik z Laškoga v Ljubljano prišo, te je záčo že goréče razšúrjavati evangeličansko vero. Ali kak zagovornik Lutherovoga včenjaja je mogo z Ljubljane oditi — i tak se potom toga záča tá Trubarova križova pôti. Kak gedrni lúteran je mogo bēžati na Némško, vu Nürnberg, Rottenburg i Kempten. Ali včasi kak so se prilike vu rodnoj slovenskoj zemli zbógšale, včasi je domô prišo i záčo organizérati lúteráne, šteri je duže i duže več bilô. I te so ga za njegovi sposobnosti volo odébrali za prvoga lúteranskoga púšpeka v Ljubljani. Kak takzváni superintendent je záčo šóle i fare goripostávlati. Ali nē dugo! Té v jezuitskom dúhi vzgojeni krao ga je zavolo evangeličanske vere vó dao pregnati, ali nē je pregno samo Trubara, nego na stotine i jezero drúgi lúteránov — predikantov i vernikov — túdi. Ali Trubar, šteri je na Württenberško odišo, se je kak sin toga gedrnoga i mantránoga slovenskoga národa nej dao stréti. Vu svojem, do onoga časa zaničúvanom i nekulturnom maternom jeziki, šteroga so samo pávri gučali, je záčo knige pisati i vóštampati. Zgodilo se je velko čúdo! Té máli i nepoznati slovenski národ šteri je bio med Vogre, Nemce i Talijáne stišnji, té národ je dóbo prvivi dvé knigi: Abecedárium i Katekizmuš. Vu prvój knigi je Primož Trubar fundament položó slovenskomi pismenomi jeziki, vu drúgoj pa je slovenskomi národí dao prvo čtenjé verénávuka. S tema

dvěma vōštampanima delo je — tak léko právi-mo — povzdigno vse Slovence v koruš tej drūgi evropski kulturni národov.

Vu Tübingeni i po vsě drūgi várašaj gde je po eden čas živo, je pōleg svojega důšnoga pastěrstva neobtrūdjeno preobrāčo té evangelio-me i vōrske knige. I dōnok, či je bio s svoje rodne zemlé pregnāni, je z nevkleknjenov lūbez-nijov delo za slovenski národ: pošilao njemi je v Lutherovom vōrskom dūhi pisane knige, štere naj vse Slovence nabūdjavajo k lepšim časom. Ešče na svojoj smrtnoj posteli, daleč vu Nem-škom orsāgi, vu Derendingeni, je ně mogo tá-nihāti skrb za slovensko luteransko knigo.

Delo, štero je záčo i s šterim je fundamen-tum položo slovenskoj kulturi, slovenskoj lute-ranskoj cěrkvi i šteroga so nasledūvali Dalmatin i drūgi so po cájti te pápinski ježultje ščeli vni-čiti. Trubarove i drūge knige so na grmādaj že-žigali; luterane so z rožjom v roki prisiljavali, naj přek stōpijo na pápínsko vōro i nikelko i nikelko jezero so vō pregnali z rodne zemlé.

Alli vse je bilō zaman. Dūh luteranstva se je ně dao vničiti. Ja, pleve je odneso vōter, alli zrnje, žmetno zrnje je ostanolo. I ostāla je slo-venska rěč, štero je Trubar prvi povzdigno, prvi glāso vu čisti Kristušovi evangellumaj.

Eti vu toj máloj prekmurskoj okroglini je luteranstvo znova goristanolo s tákšov silov, ka ga nišče več ně mogo vničiti i či gli so tūdi tū žežigali evangeličanske knige, i či gli so naši očācke daleč vu Nemešćó, Šurd mogli hoditi Bogā molit.

Temlinova, Kūzmičova i Kardošova rěč je ostāla. Ostāla je naša luteranska cerkev, štera — dáj Bōg — de i dale ostanola, velka, močna.

Dnes, té dén, Vam, drāgi gmajnarje, slo-venski visikožolci glāsimo veliko i vōkivečno poštvānje Primoži Trubari, šteroga dūh se naj zdrūži z dūhom Kūzmiča i vsě drūgi prekmurski luteránov i naj Vās i Vaše hčěre ogvūša vu vōri Vaši očākov.

„Trdi grād je naš Bōg zmožni!“

„S Kristušom sprāvlati“ se právi, v lūbězni dobra činiti i bogat biti v dobri djānjaj. — Luther.

Toml je nej Bōg kriv, nego tvoja ne-vera, ka si tak slēpi i nemreš spoznati nje-govi čūd. — Luther.

Rázločni máli glási.

Radosti glás: „Geto je Bōg blo vu Krls-tušl, změro je ete svět s sebo m i nej njemi je notri račūnao prestoplenjā njegova, i položo je vu nās rěč toga ftišanja“. 2. Kor. 5, 19.

Sobota. Naše žensko drūštvo je v nedelo 9. márcia držalo svoje rědno létno sprāvišče, na šterom je voditelstvo račūn dalō od svojega ed-nolětnoga dela. Z vesěljom smo videli, ka naše drūštvo tak v dūhovnom kak v materiálnom táli verno spunjāva svoje zvlěšeno pozvānje.

Nemško Gustáv Adolf drūštvo je z vėk-šimi podpōrami obdarūvalo naše gmajne. Tak je dobila naša šinjorija za Apače 400 márk (6308 din) od G. A. glávno-ga drūštva v Stutt-garti; Sobota od G. A. drūštva v Anhalti 50 i od drūštva v Stuttgarti 250, vkūper 300 márk (4731 din) za Dijaški dom; Selo od G. A. drū-štva v Mecklenburgi 100 márk (1577 din); Apa-če od G. A. drūštva v Stuttgarti 250, od gmaj-ne Gremsmühlen 50 i od G. A. drūštva Mecklen-burg 50, vkūper 350 márk (5519 din); Lendava od G. A. drūštva Anhalt 50, Stuttgart 200, Mecklenburg 100, vkūper 350 márk (5519 din). Vse vkūper smo tak dōbili od imenūvani G. A. drūštev 1500 márk, tō je 23.655 dinárov. Gustáv Adolf drūštva materne cěrkve reformācije so s tem svojim plemenitim djānjom pá pokazale, ka nās, v raztorjenosti živōče evangeličance, nešče-jo prepūstiti našemi žmetnomi šorši, nego spu-njavajo nad nami velko zapoved G. A. drūštva: „Zevsěmi dobro činmo, nājbole pa z domānjimi vere naše“.

Puconci. Gpa Šiftar Ema z Pužavec je nōvi, lepō vōzašiti baršonski-violetni oltárski prestrēt aldūvala Puconskoj fari, na pietetni spo-min Šiftar Josefe, r. Dšuban, bivše prve pod-predsednice Puconskoga fārnoga ženskoga drū-štva, ob toj priliki, ka letos bode obhájalo eto drūštvo 10 létnico svojega obstoja. — Bojdi ete misli dár Bōgi prijēten, od vernikov pa za-hválno vsigdár globoko preštiman.

Samovolni dāri. Na goridržanje *Dūševno-ga Lista*: Brgles Jožef Šalamenci 4 D, Šavel Šandor Pužavci, Brgles Miklošova Šalamenci, Kūlič Mihály Brezovci, Šebjanič Károly i mati Kūčan po 5 D., Hodoš po silvesterskom offer-torlumi 36-50 din. — Na *Dijaški dom*: Podlesek Franc sabō Lemerje 10 D, Kūhár Láslo i Sida Puconci 30 D, Kreditna banka v Soboti nam je

darovala 500 din., čevljárska zadruga v Soboti pa 100 din. Všem daritelom nájsrčnejša hvála!

Gornja Slaveča. Naše fárno žensko društvo nam je darovalo ob priliki postnoga časa novi čaren oltárski prt, v vrédnosti 500 din, ročno i šiviljsko delo je oprávil predsednica društva, gospá Kovátš Frida. S tém dárom je pokazalo društvo, da je prerazmilo globoki cil društva i se z lépov požrtvovalnostjov vsigdá dale trúdi Božo hižo v lépom rédi držati. Na etom mesti túdi právimó našim vrlim i verolúbajóčim ženskam od srcá hválo! Samo tak naprej! — Na Gustáv Adolfa podporno društvo je vkúper prišlo v leti 1941 po kraj občinaj: Gor. Slaveča 227 75 din (iáni 151 din), Dol. Slaveča 103 din (69), Kuzma-Matjaševci 125 50 din (79 50), Sotina 150 din (119), Serdica 102 din (73), Nuskova 69 din (81), Gor. Lendava 79 din (95), Sv. Jurij Rogaševci 52 din (44), Večeslavci-Pertoča 26 din (30 50), Vidonci 13 din (13), Šolska deca vu fari 157 75 din (108 25), offertorium I. 6. 57 50 din (57). Vsevkúper darívano 1941 leta 1162 50 din (iáni 935 25 din). — Vsem daroválcem Bôg pláti!

Turobni glási. Zádni mēsec so se od selili vu večnost z *Puconske fare*: Domjan Franc v Brezovci, star 62 leti; Podlesek Franc v Predanovci, st. 77 l.; Šínko Ivan Andreji, st. 51 l. i četvéro cecátje decé. — Z *Križavske fare*: Benkič Ilona v Proséčkovejési, stara 4 l.; Čarni Mikloš v Kúkeči, star 70 l.; Kerčmar Peter v Križevci, star 74 l.; Novák Franciška v Kúkeči, st. 64 l.; Novák Aleksander v Kúkeči, star 66 l.; Kerčmár Jánoš v Križevci, star 50 l. — Z *Domanjšovske fare*: Bólec Adam v Domanjšovci, star 45 l. — Z *Gor. Slavečke fare*: 7. febr. vd. Skledar Mikloš iz Serdice, st. 89 l.; pokojni je bio skóuz 40 lét veški skrbnik i sledi presbiter, rad čteo naš verski list, on je bio tisti, ki je obrvim pláčao na cérkevzidanje svoj céli delež. Náj ostáne njegov spómenek neizbrisan vu scí vseh faránov; 9. febr. vd. Škodnik Julja roj. Benko iz Gor. Slaveče, st. 75 l.; 21. febr. Kiselak Franc oženjen pintar, roj. v Gor. Slaveči, biv. v Sotini v st. 69 l.; 2. marca Šipoš Franc, otrok iz Kuzme, st. 6 tjednov. — S *Soboške fare*: 20. febr. Sinic Terezija, roj. Kumín s Černelavec, st. 39 l.; 21. febr. Kerčmár Gizela, roj. Gibičar s Sela (v bolnici), st. 26 l.; 28. febr. Sever Franc s Černelavec, st. 59 l.; 4. márcia Nemeč Mária

roj. Cór z Martjánec, st. 30 l.; 12. márcia Lúlik Olga s Sobote, st. 2 dni; 13. márcia Lúlik Erika s Sobote, st. 3 dni; 15. márcia Hirschl Tibi s Sobote, st. 10 l. — Vsem preminjenim náj bude Kristuš goristanenje i žitek, te žalúvajóče pa náj pomíri Gospodni Bôg!

Francija. Francusko biblijsko društvo je z dovoljénjom nemške vojáike oblásti 9000 falátov novi zákonov razdelilo med v Nemčiji prebivajóče francuske zgráblene vojáke. — Francuski proteštánušov tri sédmi tálov v nezasédeni, štiri sédmi tálov pa v zasédeni krajínaj prebiva. Dúhovnicke tak v zasédeni, kak v nezasédeni krajínaj z popolnov slobočínov léko oprávljajo svoje dúšnopastérsko delo. Z nájvékšov delavnostjov se oprávlja cérkevno i versko delo v Parizi, v Parizi tak kalavinske, kak evangeličanske dúhovnike nišče ne ovira v njihovom deli.

Japonska. V Japonskoj držávi jeste 218.000 proteštánuški i 117.000 katoličanski krščenikov. Póleg toga je ešče skoron 5–7 milijónov tákši lúdi, ki Jezúša za svojega voditela spoznajo, ali v krščansko cérkev so ešče zákonsko nē notrištópilli. — V Japánskoj držávi od 1938. leta jeste Japánsko biblijsko društvo, šteroga cil je razšírjavati Svéto písmo med japonci.

Slovákia. Novi zákon so doliobrnoli na slovaški kniževni jezik. Stári zákon so pa zdaj začnoli doliobračati.

Misijonsko delo. V različni poganski držávaj proteštánuški misijonárje 46.000, rim. katóčanski misijonárje pa 41.000 šol držíjo gor i tam včijo. Nemški misijonárje so v zdajšnjoj bojni v preveč težki položáj prišli v tisti krajínaj, gde angléži májo oblást. Od 1600 misijonárov jí je skoron polovica internirana.

Biblija. Britsko i zvüněšnje biblijsko društvo je v 1940 om leti 11 milijónov i 750.000 biblije ali pa biblijski delov ódalo na 745 različni jezíkaj. Ešče dnesdén se med vsémi knigami nájveč Svétoga písmo odá i razširi.

Dogodki zádneho mēseca. Letálska bojna med Nemčijov i Anglijov se je poostrila. — Bolgárija je pristóčila k trozvézi, nato jo je zasédla nemška vojska.